

La grandesa dels petits

El cos trobat en una glacera dels Alps, tan ben conservat segons els científics, no cessa d'obsessionar-me. Obtenir popularitat mundial quatre o cinc mil anys després de passar a millor vida (qui sap si ell ho va veure així) és tot un rècord. Sobretot, perquè no se sap qui era, ni què feia, ni si tenia nom. Simplement, se li dedica admiració pel fet de guardar les formes durant tants segles, després de passar pel trasbals, prou gros en ell mateix, de morir a la intempèrie.

De primer, li va sortir una parenta a Suïssa. Tot i que no se n'ha parlat més, la sola possibilitat d'aquests llaços familiars va despertar una gran expectació mundial i ho van publicar tots els diaris d'arreu. Però això no

és res davant la darrera descoberta dels científics: han trobat polls al cos momificat del difunt. Són, potser ni caldria dir-ho, polls contemporanis del mort, que han mantingut una fidelitat increïble a l'amo. Si quatre o cinc mil anys són un notable fragment d'eternitat per a una persona, per a un poll deuen ser la història de mai no acabar. Doncs allí es van quedar, encastats al seu senyor, compartint la seva desgràcia. Diminuts, amb poques defenses, però amb un tresp admirable.

En un llibre sobre la guerra pública l'any 1938, vaig remarcar l'innegable patriotisme dels polls. Semblava que s'haguessin mobilitzat voluntàriament per incorporar-se a files i fer costat als soldats. Es trobaven als llocs de més perill, fins a construir una lliçó per als febles d'esperit

que feien mans i mànigues per eludir les seves obligacions militars.

És possible –no ho sé– que algun poll desertés, però en aquest cas no és arriscat de creure que ho feien per picar l'adversari, que també era una forma de contribuir a la causa.

Per alguna cosa deu ser que els homes de ciència han fet grans bocades per la troballa de polls entre les restes de l'home de la gelera. Ja ens deuran explicar, amb dades fermes, l'abast d'aquesta troballa.

Pere Calders